

Тѣй щомъ се задимѣхъ спокойни стрѣхи,
 Накичени съсъ милички гнѣзда,
 Искача, прѣпва орлякъ птички плахи
 И прѣва се въ небе на свобода —
 И щомъ надъ огъня дваждъ-триждъ се свиждъ
 Тѣ вущатъ се прѣзъ искри и прѣзъ пламъ —
 По-скоро вѣвъ горитѣ да се скриждъ
 Та нова пѣсенъ да запѣждъ тамъ.

II

* * *

Защо? — Сждбата намъ не щя да ни обади:
 Но ние съ тебе сме — посрѣдъ море двѣ ладий:
 Едната, нова, съ нови мачти и платна
 Лети и пори тамъ вълна подиръ вълна,
 А другата — игра е ти на вѣтроветѣ;
 На никой брѣгъ за нея маякъ вечъ не свѣти,
 На никой брѣгъ... И ей въ най-страшнитѣ бѣди,
 Когато червъ проеде нейнитѣ гърди,
 Кога исчезнѣхъ кормилото, платната,
 Компасъ морякътъ самъ захвърли вѣвъ водата...
 Раздѣла! свърши се! Но ще г' се срѣцнемъ пакъ? —
 Ти не желайшъ, а азъ... за мене нѣма брѣгъ!

III

Акерманскитѣ степи

Потъвамъ, скривамъ се въ зеленитѣ простори.
 Колата — лодка верѣдъ смарагдови води —
 Лети; а сплѣтенъ буренъ често тамъ се бори
 На снажнитѣ коне съ широкитѣ гърди.

Тъмнѣй. На нигдѣ се не вижда бѣлѣгъ пѣтенъ:
 Пжтъ по звѣздитѣ трѣбва азъ да дириж самъ...
 Но що е туй? Денница? Или облакъ мжтенъ?
 Не! Днепъръ! Днепъръ! Фаръ привѣтно блѣска тамъ!